

Alaflicka kontaktlänk mellan esperantister

Så är hon då åter hemma på Gotland efter många år, flickan från Ala, Anna Alamo-Sandgren, och reser under en vecka runt på fosterön, i stad och på land, och berättar om sina intressanta upplevelser och iakttagelser bakom järnridån och i Titos land samt visar sina vackra färgbilder.

Anna var en helt vanlig bondflicka tills hon var ett bra stycke upp i tonåren. Hon hade väl sina drömmar för framtiden men det blir inte alltid som man tänker och så hamnade hon i kungl. huvudstaden som anställd vid ett sjukhus. Det innefattade kanske inte några synnerliga framtidsperspektiv, men här fann hon dem. Det var brinnande världskrig med nöd och flyktingskaror. Och så började det med att samla in kläder till nödställda flyktingar. Tvårummaren på Stockholms Sönder kunde ibland bli ganska trång innan insamlade persedlar kom iväg med någon lämplig lägenhet.

Så hade hon lärt esperanto, det mellanfolkliga hjälpspråket. Och med hjälp av detta kunde hon komma i kontakt med människor ute i Europa och få veta var hjälpen bäst behövdes. Och det blev många kontakter i krigshärjade länder.

När kriget var slut reste Anna och yngste brodern Gustaf Henriksson, som också var esperantist, ner genom Europa och träffade vänner i olika länder, vänner

år har hon nu varit den levande förbindelselänken mellan Sveriges kristna esperantister hemmahörande i olika kyrkor och samfund och han har gång på gång korsat landet i olika riktningar. Och däremellan har hon gjort avstickare ner i Mellan- och Syd-Europa för att på kongresser och i andra sammanhang hålla kontakten med den internationella kristna esperantismen. Och dessa kontakter har varit synnerligen livliga i Öst-Europa. Kanske inte så mycket i Ryssland men i dess randstater. Detta har kanske särskilt aktualiserats av att behovet av kontakter varit särskilt stort där när de kristna därstädes känt sig på visst sätt isolerade.

Och det har inte varit någon svårighet för fru Alamo-Sandgren att här nå de kontakter, som hon sökt. I Polen har hon fått framträda i radio och vid högskolor, och för övrigt har ju isoleringen lättat undan för undan. Hennes upplevelser och iakttagelser är utomordentligt intressanta.

Och hon har förmågan att kunna berätta om vad hon sett. Det gör hon med livlighet och förmåga "att rycka med" åhörarna såsom det inte är alla talare givet. En Uppsalatidning skrev "ett hjärtans sympatiskt och nästan elektriskt medryckande litet fruntimmer", och om vad hon har

★ Fru Anna Alamo-Sandgren, som nu gör en talarturné på Gotland.

ligen ingen missräkning. Det blev talande i såväl ord som bild. Hennes framträdande omramades av rikligt med sång och musik av ett dussintal ungdomar under ledning av pastor och fru Lundbäck. För den kristna esperanto-missionen, främst bibel- och litteraturspridning, gavs en kollekt på nära 200 kronor.

Det är klart att fru Alamo-Sandgren i förbifarten även slår ett slag för esperantospråket. Och även i det fallet föreföll hon att

mötas av öppna öron. En grupp ungdomar visade efteråt stort intresse för saken.

På söndagskvällen besökte fru Alamo-Sandgren baptistkapellet i Näs. I kväll talar hon i missionshuset i Garda, onsdag besöker hon Betel i Slite, torsdag Smyrna i Visby, fredag Betel i Roma, lördag sin hemsöcken Ala där hon talar i metodistkapellet och på söndagskvällen avslutas turnén i Lojsta skola.

PEDER GUTE

SPRÅKPOLISER

188 polismän i Washington DC talar ett eller flera av 25 främmande språk, inklusive teckenspråket för dövstamma. 28 av polismännen talar italienska, 16 polska, 13 franska, en talar albanska, en bulgariska och en persiska.

Språkutbildning för poliser inleddes i maj 1965 då man undersökte hur många polismän som talade främmande språk eller skulle vilja lära sig ett. Språkpolicer är en nödvändighet i den kosmopolitiska amerikanska huvudstaden. De 118 språkkunniga är ständigt sysselsatta i tolkningsärenden.